

Taistelu takapihan koskemattomuudesta

9.11.2004 13:22 — Hartti Suomela

On lokakuun loppu vuonna 2004, ja Moscone-messukeskuksessa parveilee ihmisiä. Vuotuinen kännykkäalan CTIA-konferenssi on jälleen kerran houkutellut mobiilimaailmasta kiinnostuneet ihmiset liikekannalle: kuuntelemaan puheita, vaeltamaan ständiltä toiselle, ja keskustelemaan kiihkeästi muiden messuvieraiden kanssa.

Mikä olisikaan teknologiamesujen pitopaikkana parempi kuin Piilaakson pohjoinen keulakuva, San Francisco.

Samaan aikaan, kun ammattilaiset esittelevät mobiiliteknologian uusimpia tuulia, on Piilaakson sydämessä 60 kilometriä etelämpänä edelleen alueita, joissa kännykän käyttäminen on mahdotonta.

Tuntuu uskomattomalta, mutta kännykkäverkko ei ole lähellekään aukoton täällä it-mailman keskuksessa. Yksi parhaiten tunnetuista kuolleista kohdista on Sand Hill Roadilla, joka tunnetaan myös riskirahoittajien keskeisimpänä toimipaikkana.

Puhelut pätkivät

Mutta vastaavanlaisia ongelmakohtia on muuallakin Piilaaksossa. Autolla ajettaessa on enemmän kuin todennäköistä, että puhelu katkeaa kerran tai useammin.

Mountain Viewssä, aivan Nokian konttorin läheisyydessä on rakennuksia, joiden sisällä ei kännykällä saa kunnon yhteyttä. Kotipihallamme Sunnyvalessa kännykkä toimii kohtuullisen häiriöttömästi, mutta sisällä keittiössä mitään verkkoa ei löydy.

Käytännössä jokaisessa alueen kaupungissa on omat bermudan kolmionsa, joissa kännykkäverkko katoaa kuin tuhka tuuleen. Joissakin tapauksissa kuluttajalle riittää ratkaisuksi operaattorin vaihto; katvealueet eivät nimittäin ole identtisiä eri operaattoreiden kesken.

Viime aikoina tämä on noussut varteenotettavaksi vaihtoehdoksi, sillä kännykkänumeroiden siirrettävyyden ansiosta oman tutuksi tulleen numeron saa mukaan uudelle operaattorille.

Operaattoria vaihdettaessa saattaa kuitenkin päätyä ojasta allikkoon. Uusi puhelin saattaa toimia entisissä ongelmapaikoissa moitteetta, mutta luuri ei inahdakaan esimerkiksi omalla työpaikalla.

Tätä ei saa selville operaattoreiden verkkosivuilta löytyvien summittaisten peittokarttojen avulla, vaan toimivuus tai toimimattomuus on kokeiltava omakohtaisesti. Onneksi kuluttajaa suojellaan täällä hyvin ja puhelimissa on palautusoikeus.

NIMBY-ilmiö jarruttaa

Toivo siitä, että kännyköiden katvealueet katoaisivat täällä teknologian kehossa nopeasti, on viime vuosien aikana osoittautunut turhaksi.

Yhtenä suurimmista ongelmista on asukkaiden haluttomuus antaa operaattoreiden asentaa tukiasemiaan omien talojensa lähetyville. Paikallislangilla kyseessä on NIMBY-ilmiö ("not in my backyard").

Kun uusi antenni uhkaa nousta lähistölle, koko naapurusto käyttää kaikki mahdolliset keinot, jotta rakennuspuuhat saadaan estettyä. Asukkaat pelkäävät antennista aiheutuvaa säteilyä ja sen mahdollisia terveysvaikutuksia.

Esteettiset näkemyksetkin nostetaan tapetille, vaikka nykyisin antenni olisi helppo naamioida esimerkiksi kattorakenteisiin.

Ja jos yksi operaattori saakin tukiaseman pystytettyä, on muilla operaattoreilla sama rullanssi edessään.

Katvealueen poistaminen vuokraamalla kilpailevan operaattorin verkkoa ei käytännössä ole mahdollista, sillä operaattorin verkot eivät ole teknisesti yhteensopivia.

Täällä erilaiset verkkoteknologiat - cdma, gsm, Nextel, tdma - kilpailevat keskenään elintilasta. Eurooppalaistyyppinen yhden verkkostandardin ratkaisu on Yhdysvalloissa vain utopiaa.

<hr>**Hartti Suomela** työskentelee Nokian Piilaakson yksikössä tutkimustehtävissä.

<http://www.digitoday.fi/mielipide/2004/11/09/taistelu-takapihan-koskemattomuudesta/200415732/66>